

"Leyla Gediz, İstanbul Modern'deki yapıtlarını geri çekme kararı aldı"

28 Aralık 2012

Sevgili Levent,

Sansürün hayal mi yoksa hakikat mi olduğu üzerine kafa patlatarak iki hafta geçirdik. Pek çok sanatçı arkadaşımınla beraber, konunun çoğunluğu memnun edecek bir netliğe kavuşacağını umarak dün İstanbul Modern'de gerçekleşen ve gündemi buna adanmış söyleşiye katıldım.

Söyleşiye kadar sansürün varlığına ikna olmamıştım.

Ancak üzerine düşündükçe problemi gördüm.

Önceleri, bir sanatçının bağış çağrısına katılmayı kabul etmekle eş zamanlı olarak, çağrının tüm kriterlerine uygun hareket etmeyi taahhüt ettiğini, dolayısıyla herhangi bir son dakika golü atmaya hakkı olmadığını düşünüyordum. Bunların commision edilen işler olduğunu varsayarsak, bu böyle.

Öte yandan sanatçı bir marangoz ya da dekoratör değildir. Sanat eseri, bir alım-satım nesnesi olmaktan önce, bir fikir nesnesidir. Tam da bu sebepten, sanat eseri sipariş edilemez. İspanya Kraliçesi de Goya'nın tablosunu beğenmemişti! Ama ne gam! Tablo bugün hala Prado'da haklı yerini korumaktadır.

Bir eser sipariş ettiğinizde, bunun tüm kriterlerinize uymayabileceği riskini almalısınız. Varsın satılmasındı! Bu, o eserin gala gecesinden menedilmesi gerekliliğini doğurmamalıydı.

Geç kalmış bir samimiyetle, bağış çağrınıza şahsen neden katılmadığımı da nihayet itiraf etmek isterim. Gerçek sebep, iki elim kanda, kendi sergime hazırlanmakta oluşum değildi. O bahaneydi. Gerçek sebep, eğitim bölümünüz için oluşturmayı planladığınız fon için gerekli bulduğunuz kaynağı, korumakla yükümlü olduğunuz sanatçılar üzerinden temin etmek gibi abes önerinize hiç de sıcak bakmıyor oluşumdu. Sadece, bunu tartışacak zamanım yoktu.

Özellikle de, çağrınızda, eserin satışından sağlanacak gelirin, eğitim bölümünce ne gibi hizmetlere dönüştürüleceği üzerine net bir döküm sunulması yerine, benzer bağış günlerinde ne tip eserlerin "rahat satıldığına" istinaden bir "örnek eser check-list"i yollanması, beni bu projede yeralma fikrinden olabildiğine soğutmuştu.

En baştan, Bubi ve diğer sanatçı arkadaşların neden dahil olmak istediklerini anlayamamıştım. Sonradan anladım.

Kimse İstanbul Modern'den gelen bir çağrıya "Hayır" diyemiyordu. Ya ben? Mazeretim olmasa idi, ben size "Hayır" diyebilecek miydim? Yoksa hiç istemediğim halde ve zorla, sizi bir güç odağı olarak kabul edip, sizi memnun edecek bir "örnek bir iş" de ben

üretecek miydim? Bunun için kendi çizgimden taviz verecek miydim?

Müzeye protestomuz, tam da vermeye zorlandığımız tavizlerin hesabıdır.
Hayal ve Hakikat sergisinin 2012 yılını göremeyecek oluşu da bundandır.

Galerim aracılığı ile eserlerimin koleksiyonerlerine geri ulaştırılmanızı rica etmek
durumundayım.

Şaibe altında kaldınız, krizi iyi yönetemediniz ve en kötüsü, geç kaldınız.

Saygılarımla,

Leyla Gediz